

ster til sin Repræsentant i Rigsdagen — det foreliggende Lovforslag turde jo være et Bevis paa Rigtigheden heraf —, men jeg maa alvorlig henstille til Ministeriet at gaa videre i de Bestræbelser, som man ved dette Lovforslag er inde paa i Retning af at komme betrængte Erhverv til Hjælp.

I øvrigt skal jeg kun gøre en ganske enkelt Bemærkning om Lovforslagets Indhold. Jeg henstiller til den højtærede Finansministers Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt i § 3 i Stedet for at nævne som Grænse for det højeste Laan, der kan gives, 75 pCt. af Ejendommens Værdi med Besætning og Inventar, hvad der jo er et meget vagt og i hvert Fald et meget foranderligt Begreb, da at fastsætte en Procent af Ejendomsskyldværdien, thi det er jo et Begreb, man i Almindelighed regner med. Jeg vil antage, at Procenten i saa Fald bør forhøjes, men jeg tror, at alle vil være vel tjent med, at der sættes en Procent af Ejendomsskylden i Stedet for en Procent af Ejendommens Værdi med Besætning og Inventar.

Jeg vil altsaa meget henstille til Regeringens Overvejelse at gaa til Foranstaltninger af lignende Art, der paa samme udmærkede Maade kan komme det øvrige danske Landbrug til Hjælp i den overordentlig vanskelige Situation, hvori vi lever.

**Chr. Ernst Christensen:** Jeg skal kun gøre nogle faa korte Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Ludvig Hansen talte om Udstykningen nede i Sønderjylland. Der udstykkes ikke saa lidt for Tiden; selv om vi nok kunde ønske, der blev udstykket noget mere, saa udstykkes der dog i Aar efter begge Love: Loven af 4. Oktober 1919 og den saakaldte gamle Husmandslov, henved 100 Brug, og det giver jo ikke blot Virkefelt for dem, der drager ind paa disse Husmandsbrug enten som Ejere eller Brugere, men det giver ogsaa Arbejde til Haandværkere og Arbejdere. Det har jo knebet noget med at faa Ansøgere nok, det er en ny Sag, der ikke er saa meget kendt dernede, men det gaar noget bedre nu. Til Trods for, at vi kan udbyde Landets bedste Jord, har der altsaa ikke været Ansøgere nok, men jeg haaber, det vil blive anderledes; thi det er ganske givet, at der er Trang til at faa udstykket megen Jord, da Gaardene gennemgaaende er alt for store, og der vil saaledes ad den Vej kunne skaffes Plads og Arbejde for mange Mennesker.

Det er ganske givet, at de danske Landarbejdere bliver foretrukket, naar de da ellers er kvalificerede — det gør Jordlovsudvalget dernede som overalt —, den Mand, som har sammensparet og sammenarbejdet en Kapital, bliver foretrukket for den, der muligvis har arvet det hele eller en stor Del deraf; saaledes er det dernede som overalt i Landet.

Jeg kan ogsaa give det ærede Medlem Hr. Holger Andersen min Tilslutning til hans Henstilling om at fremme de offentlige Arbejder, der er i Gang i Sønderjylland, Broen over Allsund, Løgumkloster-Banen o. s. v. Jeg haaber, disse Arbejder kan blive fremmet paa en god og naturlig Maade, saaledes at der ogsaa ad den Vej kan blive Arbejde dernede til de Arbejdere, der trænger saa haardt til at faa Arbejde i denne uhyre vanskelige Tid. De 7½ Mill. Kr., som agtes bevillet til den sønderjydske Laanekasse, kommer ikke blot Landbruget, men kommer ogsaa og bør ogsaa komme alle andre Erhverv til gode, hvilket jo ogsaa er forudsat i Lovforslaget.

Til det ærede Medlem Hr. Ulrich vil jeg kun sige, at de særlige og ekstraordinære økonomiske Forhold i Sønderjylland saa tidt og ofte er bragt paa Bane og belyst fra dette Sted, bl. a. særlig grundigt af det ærede Medlems Partifælle, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, at jeg ikke tror, det er nødvendigt at fremkomme med en længere Udredning nu. Disse Forhold er saa ekstraordinære, at ekstraordinær Hjælp er ønskelig og paa krævet. Jeg haaber, at man fra alle Sider vil slutte sig dertil.

**Ludvig Hansen:** Den højtærede Finansminister hævdede bl. a., at en Vedtagelse af disse Lovforslag her i Rigsdagen vilde betyde ikke alene en Ophjælpning af Landbruget, men naturligvis ogsaa vilde kunne føles langt videre, bl. a. indenfor Arbejderkredse. Det tør jeg naturligvis ikke bestride, men jeg vil dog hævde, at hvis det sønderjydske Landbrug skal komme over sine økonomiske Vanskeligheder, vil det ganske sikkert blive nødvendigt, saaledes som vi kender det i det praktiske Liv, at man lægger alle Kræfter i og arbejder saa meget, som man kan, for derigennem ogsaa at skaffe sig en bedre Indtægt. Jeg kan derfor ikke give den højtærede Finansminister Ret i, at det Beløb, som gennem Laanekassen vil blive stillet til Raadighed for andre Erhverv i Sønderjylland, vil være tilstrækkeligt. Lad os f. Eks. blot se paa Byejendommene. Jeg